Glass-Steagall:
Det presserende første skridt.
Af EIR's økonomiredaktør Paul Gallagher

Krakket har været i gang siden 1. januar, 2016. Det var den dato, da alle regler i Europa blev ændret således, at banker ikke kunne få en bailout (statslig bankredning). De skulle angiveligt reddes gennem en bail-in (ekspropriering af visse typer af bankindskud); det er blevet til at betyde, at indskyderne og obligationsindehaverne ville få eksproprieret deres penge for at skabe ny kapital til insolvente banker. Det har vist sig at være en total 'non-starter', komplet ubrugeligt; det fungerer ikke. Det blev afvist af Italien, og er grundlæggende set blevet opgivet og smidt i skraldespanden. Men de står ikke desto mindre over for, at der ikke er mulighed for bailout; især Deutsche Bank står på det seneste over for, at der ikke er nogen mulighed for bailout.

Da dette først skete, og oliepriserne faldt til omkring $30-40 fra næsten 3,5 gange så meget, og alle de andre råvarepriser kollapsede, har dette, samt truslen om, at de ikke kunne få bailout, betydet, at ikke alene Deutsche Bank, men dusinvis af storbanker i de europæiske lande, i Det forenede Kongerige (U.K.), siden da har stået på kanten af afgrunden, med udsigt ned i dybet. De ventede simpelt hen på at se, hvor udløseren af faktisk tab af al likviditet i dette baksystem ville finde sted; om det ville blive i det tyske banksystem, i U.K.'s nationaliserede banker – som er i en meget dårlig forfatning.

Det er, hvor hele dette banksystem har stået siden 1. januar; enormt overgearet. Otte år; 7,5 år med kvantitativ lempelse,

der har givet dem mulighed for at blive enormt overgearet; Deutsche Bank har en gearing-rate på 37:1 iflg. en rapport, der netop er udgivet af FDIC (Federal Deposit Insurance Corporation; USA's Statslige Indskudsgarantifond). Det er værre end Lehman Brothers' gearing-rate, da den gik konkurs; ikke meget værre, men værre.

Samtidigt har de ligget og marineret i otte år i et miljø med 0 % 's rentesatser; hvilket betyder, at de ikke er profitable. De kan ikke på én og samme gang være forsigtigt kloge og solide, kommercielle banker, og så også være profitable. Så hvad har de gjort? De har generelt tilsidesat deres aktiviteter med at modtage indskud og udstede lån – deres kommercielle bank er fuldstændig gået over til den hajtank, der indeholder diverse former for spekulationer; med salg af kunstfærdige og komplekse instrumenter, som ingen forstår – inklusive dem, der sælger dem. De solgte dem til deres afdelingskunder, de solgte dem til kommuner og byer, de solgte dem til organisationer; og de forsøgte grundlæggende set at plyndre indskuddene i deres kommercielle bankenheder og bruge dem til deres spekulative operationer, fordi de ikke kan tjene penge ved kommerciel bankaktivitet, eftersom de har ligget marineret i 0 % 's rentesatser i otte år, med udsigten til, generelt, en ubegrænset fremtid med mere af samme slags. Så når man frem til krakket.

Det, der diskuteres omkring IMF-mødet, og jeg tror, vi kommer til dette, for vi har venner, som er dér; ud over dem af os, der udgiver *The Hamiltonian*, har vi andre venner omkring disse møder. Det, som diskuteres dér, er muligheden og frygten for et reelt likviditetskrak, som kunne blive udløst, hvad øjeblik, det skal være. Det, som ikke diskuteres dér, er de kriminelle handlinger, som disse banker begår som et resultat af deres spekulative kultur, og som et resultat af den tilstand, de befinder sig i, efter at have ligget i lage i disse 8 år. De forbrydelser, som de nu er i færd med at begå, fordrer absolut, både som et spørgsmål om juridisk

retfærdighed og som et spørgsmål om fornuftig, sund bankpraksis, at bankerne omgående opdeles.

Vi behøver ikke se længere end til Wells Fargo, der skulle forestille at være den næststørste bank i USA, et mønster på ikke-spekulativ, kommerciel bankvirksomhed. Se på, hvad de har bedrevet. Deres bankenheder for investering og værdipapirhandel har i bogstavelig forstand stjålet pengene fra deres indskydere i en skala af hundreder af tusinder (af indskydere), for at tjene gebyrer og profitter på kunstfærdige instrumenter (læs: makværk). Det er kriminelt. Vi husker nok Detroit og alle de andre byer i hele verden – i hvert fald i hele Europa og USA – som man solgte disse meget komplekse derivater og rente-swaps til. Hver gang, de ønskede at udstede en obligation og låne nogle penge til kommunen eller byen eller offentlige transportselskaber, hvad det nu var, solgte man disse produkter til dem. Det er stort set det samme som at sige, at de ikke anede, hvad det var, de fik; præcis ligesom indskyderne i Wells Fargo, som ikke var klar over, hvad det var for noget, man havde solgt til dem. Så uklar var forståelsen hos kommunens/byens finansdirektører, og hos finansdirektører for selskaberne for offentlige tjenesteydelser, af disse derivater, som bankerne fik dem til at købe, simpelt hen for at gøre lånet til en obligation med variabel rentesats, at man lige så godt kunne sige, at de solgte dem disse derivater uden, at finansdirektørerne overhovedet vidste, at de fik dem, indtil de opdagede, at de tabte millioner og atter millioner af dollars hvert år. Og forbløffende nok, i hvert eneste tilfælde i hver eneste by/kommune i hele verden, var den samme satsning gået galt på nøjagtig samme måde; og det løb op i – i nogle tilfælde med storbyer – i hundreder af millioner af dollars for bøder, gebyrer og tab, som de ikke kunne komme ud af. Denne kriminelle aktivitet kan kun afsluttes på én måde. Det er ved at sætte Glass/Steagall-loven i kraft igen. Hvis nogen prøver at fortælle dig, at, ved at tilføje endnu en specifik, lille regel til de andre tusinder, der findes i Dodd/Frank-loven,

osv., at, så vil denne kriminelle aktivitet stoppe, så lægger de røgslør ud – de bedrager dig. Der findes kun én måde at standse det på. Uden Glass/Steagall-loven i en omtrentlig periode på de seneste 20 år, er hver eneste storbank blevet meget større, og er blevet til en båd, hvis midte er fuld af indskydere med et stort antal – i visse tilfælde hundreder af tusinder af hajer, som udgøres af de spekulative afdelinger af dette enorme holdingselskab – alle disse hajer, der svømmer rundt omkring båden, der er fuld af indskydere, og som forsøger på den ene eller anden måde at få noget blod, få en arm eller et ben, få en hel krop, for at få blod ud af båden.

Den eneste måde, hvorpå man kan vende selv en sådan enkelt, enorm bank omkring og sige, give os en bank tilbage, der kan udøve kommerciel bankvirksomhed; som kan tage imod indsættelser/indskud og udstede lån og faktisk investere i industri og fremskridt; giv os det tilbage. Der findes kun én måde at gøre det på; og det er, at man tager sin harpunkanon og dræber disse hajer. Og måden at gøre dét på er at vedtage Glass/Steagall-loven; sæt den i kraft igen. Man rejser således, grundlæggende set, et sådant hegn op omkring indskuddene, at hajerne absolut ikke kan få nogen adgang, og man vi så se, at disse spekulative bankenheder – mange af dem – hurtigt vil gå bankerot. Det var meget velkomment i går at høre et forslag fra et parlamentsmedlem i Hamborg i Tyskland om, at man netop skulle gøre dét med Deutsche Bank. Hvis man kan gøre det med Deutsche Bank, som Lyndon og Helga LaRouche foreslog for et par måneder siden, så kan man gøre det med alle storbanker i verden. Hvis man rent faktisk kan få en rigtig bank tilbage, en kommerciel bank, en udlånsbank, ud af den monstrøsitet, det roderi, som er Deutsche Bank i dag – i processen med en bankerot; så er den eneste måde at gøre det på lig med det forslag, som dette parlamentsmedlem kom med. Det samme forslag, som Lyndon og Helga LaRouche fremsatte for to måneder siden, kendt som Herrhausen-forslaget for Deutsche Bank. Dette parlamentsmedlem sagde, opdel og, på en lovmæssig måde, kør ned og fjern alle disse giftige, spekulative

bankenheder. Så kan den kommercielle bank genkapitaliseres, endda af regeringen, på en sådan måde, at den nu begynder seriøst at investere i økonomien.

Så det er altså, hvad man ikke diskuterer; det er de kriminelle handlinger, og hvordan man skal standse dem. Det er et langt mere fundamentalt spørgsmål end spørgsmålet om, hvilke af disse banker, der først går ned og udløser den generelle eksplosion af afviklinger. Vi må få Kongressen til at vende tilbage (til Washington). Hvad foretager de sig, når de forlader Washington i to måneder, efter at have sagt, at, nu vil de stramme skruen over for Wall Street i en række høringer om Wells Fargos kriminelle handlinger; for dernæst at forlade byen i to måneder. Holde pause for et totalt ubetydeligt valg, der ikke har noget valg at byde på, når de i stedet burde stramme skruen over for Wall Street; når de burde lovgive! Det er, hvad vi diskuterer her; den mobilisering, der nu er i gang, for at få dem til at komme tilbage til Washington og genindføre Glass-Steagall nu, og så fortsætter vi derfra.

Ovenstående er et uddrag af LaRouchePAC's webcast, 7. oktober, 2016. Hele webcastet, med engelsk udskrift, kan ses her: http://schillerinstitut.dk/si/?p=15135